

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/82/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2322011349
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2322011349.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov Mgr. Pavla Macháča a JUDr. Andrey Kondllovej, v trestnej veci proti obžalovanému A. B. C., nar. XX.XX.XXXX D. E., Rumunsko, trvalé bydlisko F. G. H. XX, E., Rumunsko, t. č. vo výkone väzby v ÚVV Leopoldov, pre zločin prevádzkačstva podľa § 355 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta a o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 19.04.2023, č. k. 1T/83/2022-252, na verejnom zasadnutí konanom dňa 10.08.2023 v Trnave takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d) Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušuje v celom rozsahu.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku v spojení s § 166 Trestného poriadku s poukazom na rozsudok Okresného súdu Galanta z 30.11.2022, č. k. 1T/83/2022-187 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo 07.02.2023, č. k. 6To/10/2023-211 sa

obžalovaný: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX E., Rumunsko, trvalé bydlisko F. G. H. XX, E., Rumunsko, t. č. vo výkone väzby v ÚVTOS a ÚVV Leopoldov,

odsudzuje:

Podľa § 355 ods. 3, § 36 písm. j), písm. l), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona s použitím § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam na trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na dobu 3 (troch) rokov.

Podľa § 65 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá trest vyhostenia na dobu 5 (päť) rokov.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa ukladá obžalovanému trest prepadnutia vecí a to: mobilného telefónu Samsung Galaxy A21, IMEI1: XXXXXXXXXXXXXXXX/X, IMEI2: XXXXXXXXXXXXXXXX/XX, tmavej farby, 1 ks SIM karta Eety, ICCID XXXXXXXXXXXXXXXXXX a SIM karta Vodafone, ICCID XXXXXXXXXXXXXXXXXX.

Podľa § 60 ods. 1 písm. b) Trestného zákona sa ukladá obžalovanému trest prepadnutia vecí a to finančnej hotovosti 1120 HUF.

Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva Slovenská republika.

III. Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B. C. zamietá.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Galanta (ďalej len okresný súd) zo dňa 19.04.2023, č. k. 1T/83/2022-252 bol obžalovanému A. B. C. (ďalej len obžalovaný) podľa § 166 Trestného poriadku s poukazom na rozsudok okresného súdu zo dňa 30.11.2022, č. k. 1T/83/2022-187 a uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 07.02.2023, sp. zn. 6To/10/2023, ktorým bol zrušený výrok o treste a spôsobe jeho výkonu, ukladaný trest. Podľa § 355 ods. 3, § 36 písm. j), písm. l), § 38 ods. 2, ods. 3, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona okresný súd obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 8 (osem) mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona obžalovanému uložil i trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na dobu 3 (troch) rokov. Podľa § 65 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona mu uložil aj trest vyhostenia na dobu 5 (päť) rokov. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona uložil obžalovanému i trest prepadnutia vecí a to: Mobilného telefónu Samsung A21, IMEI1: XXXXXXXXXXXXXXXX/X, IMEI2: XXXXXXXXXXXXXXXX/XX, tmavej farby, 1 ks SIM karta Eety, ICCID XXXXXXXXXXXXXXXXXX a SIM karta Vodafone, ICCID XXXXXXXXXXXXXXXXXX. Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona vlastníkom prepadnutých vecí sa stala SR.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že rozsudkom okresného súdu zo dňa 30.11.2022, č. k. 1T/83/2022-187, bol obžalovaný uznaný vinným zo zločinu prevádzkačstva podľa § 355 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona na skutkovom základe tam uvedenom. Obžalovanému bol týmto rozsudkom uložený podľa § 355 ods. 3, § 36 písm. j), písm. l), § 38 ods. 2, ods. 3, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 8 (osem) mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona mu uložil i trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na dobu 3 (troch) rokov. Podľa § 65 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 4 Trestného zákona mu uložil i trest vyhostenia na dobu 5 (päť) rokov. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona uložil obžalovanému i trest prepadnutia vecí, a to: Mobilného telefónu Samsung A21, IMEI 1: XXXXXXXXXXXXXXXX/X, IMEI2: XXXXXXXXXXXXXXXX/XX, tmavej farby, so 4 ks rôznych SIM kariet. Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva SR. Podľa § 60 ods. 1 písm. c) Trestného zákona uložil obžalovanému trest prepadnutia vecí a to: Finančnej hotovosti 1120,- HUF a 4.500,- EUR s tým, že finančná hotovosť 4.500,- EUR sa t. č. nachádza na účte vedeného vo D. E. - štátna pokladnica č. účtu F. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX. Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona vlastníkom prepadnutej finančnej hotovosti sa stáva SR. Podľa § 83 ods. 1 písm. d) Trestného zákona okresný súd uložil i zhabanie vecí a to: Mercedes Vito, e.č.: I., bordovej farby, imatrikované v Maďarskej republike, VIN: D., ktoré vozidlo sa nachádza v záchytnom parkovisku MV SR v Bratislave - Vajnory. Podľa § 83 ods. 2 Trestného zákona sa vlastníkom zhabanej vecí stáva SR. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný.

Následne Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 07.02.2023, č. k. 6To/10/2023-211 podľa § 321 ods. 1 písm. b), ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu. Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku sa vec vracia súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Krajský súd v Trnave v tomto uznesení uviedol, že bolo potrebné zrušiť výrok o treste napadnutého rozsudku pre nepreskúmateľnosť záverov o uloženom treste prepadnutia vecí. Zároveň nebolo zrejmé, prečo okresný súd pri ukladaní trestu vyhostenia použil ustanovenie § 65 ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Okresný súd dostatočne neodôvodnil trest prepadnutia vecí mobilného telefónu a 4 ks SIM kariet, keďže na znalecké skúmanie bol predložený mobilný telefón, v ktorom sa nachádzala 1 SIM karta (ďalšia bola pravdepodobne poškodená a v ďalších dvoch boli nájdené kontakty). Pokiaľ išlo o zaistenú finančnú hotovosť, tak nebolo zrejmé ako okresný súd dospel k záveru, že maďarské forinty sú výnosom z trestnej činnosti, keď k tomu okresný súd vykonal jediný dôkaz, a to výsluch obžalovaného. Podľa názoru Krajského súdu v Trnave neudržateľná bola aj úvaha, že obžalovaný k zaisteným eurám nepredložil žiadny relevantný dôkaz. Okresný súd tiež záver o potrebe uloženia trestu prepadnutia vecí - 4.500 EUR neoprel o žiadny dôkaz. Úlohou okresného súdu po

vrátení veci bolo sa so všetkými skutočnosťami dôležitými pre rozhodnutie v odôvodnení napadnutého rozsudku vysporiadať (v kontexte odvolacích námietok obžalovaného) a v prípade potreby, resp. návrhov procesných strán dokazovanie doplniť.

Okresný súd tak po vrátení veci doplnil dokazovanie súvisiace s výrokom o treste. Opätovne vypočul obžalovaného, prečítal výpovede svedkov J. K. I. (č. I. 53-57 spisu), K. L. (č. I. 58-61 spisu), I. M. N. (č. I. 62-69 spisu), F. M. O. (č. I. 70-78 spisu) a K. M. (č. I. 79-87 spisu). Okresný súd dospel k záveru, že výsluchy týchto svedkov, ktoré boli učené v prípravnom konaní je možné z procesného hľadiska posudzovať ako výsluchy vykonané v zmysle ustanovení Trestného poriadku a zároveň sa jednalo o neopakovateľné úkony, pretože v prípade vyššie uvedených svedkov išlo o cudzích štátnych príslušníkov, ktorí sa na území SR nezdržiajú. Preto okresný súd realizoval čítanie ich výpovedí bez súhlasu obžalovaného. Okrem toho okresný súd v súlade s § 270 ods. 1 Trestného poriadku oboznámil procesné strany s vecnými dôkazmi, a to mobilným telefónom Samsung A21 Galaxy, IMEI: XX XXXXXXXXXXXXXX, zaisteným kartami, ktoré sú vložené do ochranného puzdra mobilného telefónu, jedná sa o dve SIM karty Vodafone a jedna SIM karta Lyca mobile.

K výroku o treste okresný súd uviedol, že základná trestná sadzba trestu odňatia slobody podľa § 355 ods. 3 Trestného zákona je 7 rokov až 10 rokov. Okresný súd u obžalovaného konštatoval poľahčujúcu okolnosť, že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život (§ 36 písm. j) Trestného zákona), ako aj to, že sa priznal k trestnej činnosti a túto aj oľutoval (§ 36 písm. l) Trestného zákona). Nezistil u neho žiadnu príťažujúcu okolnosť. Vyhlásenie viny obžalovaného, ktoré je neodvolateľné, založilo možný zákonný postup pre mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody v súlade s § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona. Okresný súd však nezistil také mimoriadne okolnosti prípadu a ani pomery obžalovaného, ktoré by umožňovali uložiť trest odňatia slobody výlučne iba za použitia § 39 ods. 1 Trestného zákona. Ani obhajobou predložené listinné materiály o zdravotnom stave jeho rodičov nezaložili zákonný dôvod na mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby za použitia § 39 ods. 1 Trestného zákona. Mimoriadne zníženie trestu je fakultatívnym inštitútom, obžalovaný nedisponuje právnym nárokom na mimoriadne zníženie trestu. Okresný súd tak obžalovanému uložil za použitia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom stanoveného trestu odňatia slobody, a to trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 8 mesiacov, na výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

K trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona na dobu 3 rokov okresný súd uviedol, že tento obžalovanému uložil z dôvodu, že sa tejto trestnej činnosti dopustil ako vodič motorového vozidla. Tento druh trestu zabraňuje páchatelovi zneužívať svoje povolenie alebo postavenie na trestnú činnosť a pôsobí na neho predovšetkým výchovne.

Okrem toho okresný súd podľa § 65 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona uložil obžalovanému i trest vyhostenia na dobu 5 rokov. Podmienkou postihnutia obžalovaného uložením tohto druhu trestu spočíva predovšetkým vo verejnom záujme. Všeobecný záujem spočíva v ochrane spoločnosti pred nedovoleným prevozom osôb cez štátnu hranicu, ktoré nie sú štátnymi občanmi SR a ani nemajú trvalý pobyt na území SR. Účelom uloženia tohto druhu trestu teda spočíva v potrebe ochrany pred cudzincami, ktorí páchajú trestnú činnosť a ohrozujú bezpečnosť a verejný poriadok štátu. V tejto súvislosti okresný súd poukázal na to, že obžalovaný nie je občanom SR, ani osobou, ktorej bol udelený azyl alebo bola poskytnutá doplnková ochrana. Obžalovaný síce je občanom členského štátu Európskej únie, avšak na území SR nemá trvalý ani prechodný pobyt.

K prepadnutiu veci - mobilného telefónu Samsung A21, IMEI 1: XXXXXXXXXXXXXXXX/X, IMEI2: XXXXXXXXXXXXXXXX/XX, tmavej farby, SIM karty Eety, ICCID XXXXXXXXXXXXXXXXXX a SIM karty Vodafone, ICCID XXXXXXXXXXXXXXXXXX okresný súd uviedol, že mal za preukázané, že obžalovaný pri nedovolenom prevoze cudzích štátnych príslušníkov cez štátnu hranicu Maďarska a SR aktívnym spôsobom používal mobilný telefón, v ktorom mal vložené vyššie uvedené SIM karty. V tejto súvislosti okresný súd poukázal na závery znaleckého dokazovania z odboru kriminalistickej informatiky a realizovanú analýzu zaisteného mobilného telefónu, ako aj na výpovede svedkov K. L., I. M. N., F. M. O.. Okresný súd pri ukladaní uvedeného trestu nemal dostatočným spôsobom preukázané, že obžalovaný pri tejto trestnej činnosti používal aj ďalšie zaistené SIM karty ako aj pamäťovú kartu. Z uvedeného dôvodu okresný súd tieto zaistené veci nezahrnul do súboru prepadnutých vecí.

Okresný súd tiež nemal za jednoznačne a bezpochyby preukázané, že zaistené finančné prostriedky u obžalovaného 1120,- HUF a 4.500,- EUR tvorili výnos z trestnej činnosti. V tomto smere nebol produkovaný žiadny relevantný dôkaz, ktorý by odôvodňoval zákonný záver, že obžalovaný tieto finančné prostriedky získal v súvislosti s trestnou činnosťou.

Proti tomuto rozsudku podal do zápisnice na hlavnom pojednávaní dňa 19.04.2023 odvolanie prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta (ďalej len prokurátor) čo do výroku o treste v neprospech obžalovaného a obžalovaný zhlásil odvolanie čo do výroku o treste.

Prokurátor zhlásené odvolanie odôvodnil písomným podaním doručeným okresnému súdu 03.05.2023, v ktorom namietal, že s postupom okresného súdu - najmä čo do neuloženia trestu prepadnutia veci rovnako tak so samotným odôvodnením neuloženia tohto trestu okresným súdom sa nestotožňuje. S výmerou uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody, trestu vyhostenia, ako i trestu zákazu činnosti sa plne stotožnil. Rovnako tak v zásade nenamietal ani neuloženie trestu prepadnutia veci - dvoch zvyšných SIM kariet z mobilného telefónu. Za daného skutkového stavu sa však podľa neho nemožno stotožniť s neuložením trestu prepadnutia veci vo vzťahu k zaisteným finančným prostriedkom. Uviedol, že je celkom nepochybné, že predmetná protiprávna činnosť - prevádzáčstvo je vykonávaná za odplatu. Jednotlivé prevádzané osoby zároveň v rámci výsluchov popísali, akú sumu finančnej hotovosti odovzdali prevádzáčom (4.000,- EUR na jedného, pozn. prokurátora - v aute bolo celkovo až 16 osôb). Je síce zrejmé, že obžalovaný celkom zjavne nie je na vrchole hierarchie danej skupiny prevádzáčov, avšak zároveň je absurdné domnievať sa, že danú prácu (vodiča pre prevádzáčov) vykonával bezodplatne.

Pokiaľ teda obžalovaný pri záchypte hliadkou mal pri sebe značnú finančnú hotovosť, jeho obhajoba, že táto pochádza z legálne vykonávanej práce v minulosti, je celkom tendenčná a účelová. Nie je zrejmy absolútne jediný dôvod, pre ktorý by mal mať obžalovaný pri sebe takmer 5.000,- EUR v hotovosti, ktoré údajne zarobil v minulosti, a to práve pri prevoze migrantov. Nie je ani zrejmé, pokiaľ ich mal zarobiť v minulosti na brigáde, z čoho až do dňa záchytu žil, stravoval sa a pod., pokiaľ celú údajne zarobenú hotovosť mal mať u seba v čase prevozu. Taktiež obžalovaný v prípravnom konaní uviedol, že za túto prácu vodiča mal po ceste dostať 1.500,- EUR, v rámci výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie zase uviedol sumu 2.500,- EUR, teda uvedené má vyznievať zrejme tak, akoby ani sám nevedel, akú odmenu mal vlastne dostať. Aj s poukazom na výsluch jednotlivých prevádzaných osôb, na ich počet, na sumu, ktorú mal obžalovaný u seba bol toho názoru, že predmetná hotovosť nepochybne predstavuje výnos z trestnej činnosti v zmysle § 130 ods. 9 písm. b) Trestného zákona, vo vzťahu ku ktorej malo dôjsť k uloženiu trestu prepadnutia veci podľa § 60 ods. 1 písm. c) Trestného zákona.

Zároveň prokurátor dodal, že samotný postup okresného súdu, kedy na jednej strane tento trest prepadnutia finančnej hotovosti neuložil, no na druhej strane o nej žiadnym iným spôsobom nerozhodol, najmä teda jej vrátením obžalovanému, považuje za nesprávny. Pokiaľ bol okresný súd toho názoru, že nie je na mieste ukladať trestu prepadnutia danej veci (finančnej hotovosti, ako i zvyšných SIM kariet), bol povinný s takýmito vecami sa vysporiadať v rámci záverečného rozsudku, resp. rozhodnúť uznesením o ich vrátení vlastníčkovi - obžalovanému.

Okresným súdom uložený trest považuje vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôvody za neprimeraný, neuloženie trestu prepadnutia finančnej hotovosti za neopodstatnené, v rozpore s ustanovením § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona v spojení s § 60 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Navrhol preto, aby Krajský súd Trnava v zmysle § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a aby v zmysle ustanovenia § 322 ods. 3 Trestného poriadku obžalovanému uložil primeraný a zákonný trest.

Obžalovaný podané odvolanie odôvodnil písomným podaním doručeným okresnému súdu 16.05.2023 prostredníctvom obhajcu JUDr. Miloslava Tótha, v ktorom namietal, že uložený trest je neprimerane prísny a je uložený v rozpore s ustanoveniami Trestného zákona.

V súvislosti s uloženým nepodmienečným trestom odňatia slobody vo výmere 4 roky a 8 mesiacov poukázal na to, že sa od prípravného konania priznával, orgánom činným v trestnom konaní uviedol všetky informácie o svojej trestnej činnosti a poskytol aj informácie o ostatných osobách, ktoré mu mali zadávať úlohy v rámci trestnej činnosti. Mala mu byť uložená aj poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm.

n) Trestného zákona. V kombinácii so skutočnosťou, že nebol v minulosti súdne trestaný a nebol u neho zistený ani záznam v registri priestupkov, a zároveň u neho nebola zistená žiadna priťažujúca okolnosť sa javí uložený trest ako neprimerane prísny. Neprimeranú prísnosť tohto trestu znásobuje rozhodovacia prax súdov, a to:

- rozsudok Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 05.10.2022, sp. zn. 1T/45/2022, kde pri obdobnej trestnej činnosti a rovnakej právnej kvalifikácii súd uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 roky,
- rozsudok Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 30.11.2022, sp. zn. 4T/51 /2022, kde pri obdobnej trestnej činnosti a rovnakej právnej kvalifikácii súd uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 roky,
- rozsudok Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 01.12.2022, sp. zn. 2T/53/2022, kde pri obdobnej trestnej činnosti, rovnakej právnej kvalifikácii a pri zistení len jednej poľahčujúcej okolnosti súd uložil trest odňatia slobody s podmieneným odkladom (na ktorý obhajoba poukazovala aj v záverečnej reči), pričom rozhodovacia prax Okresného súdu Nové Zámky je v tomto smere dôležitá práve z dôvodu, že tento okresný súd je miestne príslušným pre oblasť P., kde dochádza najviac k prípadom predmetnej trestnej činnosti.

Poukázal tiež na rozsudok okresného súdu zo dňa 12.04.2023, sp. zn. 17T/16/2023, kde tento pri obdobnej trestnej činnosti a rovnakej právnej kvalifikácii uložil trest odňatia slobody s podmieneným odkladom. Na toto rozhodnutie poukazovala obhajoba v záverečnej reči, z napadnutého rozsudku však žiadnym spôsobom nevyplýva, že by toto rozhodnutie bolo pri rozhodovaní zohľadnené. V tomto smere poukázal na nález Ústavného súdu SR: „Súd má poznať svoju vlastnú judikatúru, t. j. aj rozhodnutia iných sudcov (resp. senátu) toho istého súdu, a túto judikatúru musí zohľadniť bez ohľadu na to, či na ňu samotné strany sporu poukazujú. Naopak, postoj všeobecných súdov vyznačujúci sa odlišnosťou prístupu k prejednávanej veci, ktoré sú v podstate identické, bez toho, aby svoj odklon odôvodnili, je prejavom svojvôle, ktorá odporuje základnému princípu materiálneho právneho štátu.“ (Nález Ústavného súdu SR zo dňa 21.11.2017 sp. zn. III. ÚS 289/2017). Napriek skutočnosti, že predmetný nález bol vydaný v civilnom konaní, citovaný právny názor je uplatniteľný aj v trestnom konaní, nakoľko princíp právnej istoty a zákazu svojvôle pri rozhodovaní orgánov verejnej moci je uplatňovaný naprieč celým právnym poriadkom SR.

Na hlavnom pojednávaní boli oboznámené aj lekárske záznamy jeho rodičov ako aj vyhlásenie jeho matky, z ktorých vyplýva odkázanosť rodičov z finančného aj zdravotného hľadiska, ku ktorým okresný súd uviedol len toľko, že tieto nezakladajú zákonný dôvod na mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona. Okresný súd sa však nezaoberal súhrnom všetkých vyššie uvedených skutočností ako dôvodov na použitie ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona, teda jeho predošlou bezúhonnosťou, jeho priznaním a spolupracou, ako aj odkázanosťou rodičov na jeho osobu, a to všetko pri zohľadnení aktuálnej rozhodovacej praxe v obdobných veciach.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti bol toho názoru, že uloženie trestu vo výmere 4 roky a 8 mesiacov vo veci, kde v obdobných prípadoch súdy ukladali tresty odňatia slobody maximálne vo výške 3 rokov a dokonca aj podmienené tresty pri menšom počte zistených poľahčujúcich okolností je neprimerane prísne, pričom pri určovaní trestu pod spodnú hranicu zákonnej trestnej sadzby trestu odňatia slobody bolo potrebné tiež prihliadnuť na jeho pomery, ktoré odôvodňujú uloženie trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom.

Nakoľko však okresný súd uložil neprimerane prísny trest, táto skutočnosť odôvodňuje zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku.

Z hľadiska trestu prepadnutia vecí, a to mobilného telefónu Samsung A21, IMEI 1: XXXXXXXXXXXXXXXX/X, IMEI2: XXXXXXXXXXXXXXXX/XX tmavej farby, 1 ks SIM karta Eety, ICCID XXXXXXXXXXXXXXXX a SIM karta Vodafone, ICCID XXXXXXXXXXXXXXXX okresný súd uviedol, že mal za preukázané aktívne používanie týchto vecí pri trestnej činnosti, a to zo znaleckého dokazovania, analýzy zaisteného mobilného telefónu a výpovedí svedkov K. L., I. M. N. a F. M. O.. V súvislosti s uvedenými výpoveďami svedkov poukázal na skutočnosť, že zápisnice o výpovediach týchto svedkov spreď vznesenia obvinenia a po vznesení obvinenia sú až na pár zmien okopírované, a to vrátane rovnakého slovosledu a pravopisných chýb, teda existujú zásadné pochybnosti o zákonnosti vykonania týchto výsluchov, a preto nemožno na tieto výpovede prihliadať. Pokiaľ okresný súd poukazoval na vykonanú analýzu zaisteného mobilného telefónu, tak z oboznámeného úradného záznamu na č. 1. 122 spisu vyplýva, že v deň skutku z predmetného telefónu nebol vykonávaný žiaden

hovor. Pokiaľ by teda aj okresný súd prihliadal na výpovede svedkov, predmetná analýza vyvracia ich tvrdenia ohľadom telefonovania v deň skutku. Zo znaleckého dokazovania taktiež nevyplýva aktívne používanie telefónu pri páchaní trestnej činnosti. Z tohto pohľadu okresným súdom uvádzané dôkazy nepreukazujú, že by pri páchaní trestnej činnosti aktívne používal mobilný telefón a SIM karty, v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že by tieto veci boli použité na spáchanie trestného činu, a teda v súvislosti s nimi neboli splnené podmienky pre uloženie trestu prepadnutia veci podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, čo spôsobuje nesprávnosť napadnutého rozsudku v časti výroku o treste prepadnutia veci a odôvodňuje zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku.

Navrhol preto, aby Krajský súd v Trnave podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a aby mu uložil trest odňatia slobody s podmieneným odkladom výkonu trestu odňatia slobody s probačným dohľadom na primeranú skúšobnú dobu.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie, na ktoré sa dostavil prokurátor krajskej prokuratúry, ktorý sa v plnom rozsahu pridržiaval písomne odôvodneného odvolania. Navrhol, aby Krajský súd v Trnave rozhodol v zmysle jeho petitu a odvolanie obžalovaného zamietol. Obhajca obžalovaného JUDr. Miloslav Tóth uviedol, že odvolanie prokurátora považuje za nedôvodné. Zotrval na argumentoch uvedených v písomnom odvolaní, zároveň poukázal ešte na 2 judikáty, a to R 11/1968 a R 19/1967, z ktorých vyplýva, že viacero pohľadujúcich okolností možno kvalifikovať ako mimoriadnu okolnosť pre použitie § 39 ods. 1 Trestného zákona a zároveň z nich vyplýva, že samotná situácia páchatel'a, ktorý sa stará o väčší počet osôb, ktoré sú odkázané na jeho výživu, alebo prípadne jeho neprítomnosť v rodine po dlhšiu dobu, ohrozujúca výživu členov rodiny, môže predstavovať okolnosť pre použitie § 39 ods. 1 Trestného zákona. Navrhol, aby Krajský súd v Trnave podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Trestného zákona zrušil rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a uložil obžalovanému podmienený trest. Obžalovaný poukázal na skutočnosti, že doteraz nevykonal žiaden trestný čin, vedie čestný život, ale náročná situácia, ktorú mal doma ho viedla k tomu, že toto urobil. Prosí, aby dostal trest podmienený, ktorý mu umožní vrátiť sa domov do Rumunska a starať sa o jeho blízkych. Ospravedlnil sa a požiadal o odpustenie aj SR a všetkých, ktorým ublížil. Žiadal aj o ponechanie mobilného telefónu, pretože tam má dôležité osobné údaje, nejde mu o vec, ako mobilný telefón, ale o údaje, ktoré sú v ňom uložené.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo

f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom. Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Krajský súd ako súd odvolací na podklade podaných odvolaní preskúmal napadnutý rozsudok a zistil, že odvolania podali prokurátor a obžalovaný ako oprávnené osoby, v zákonom stanovenej lehote a proti výroku, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. Následne s poukazom na ust. § 317 ods. 1 Trestného poriadku krajský súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku o treste, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie prokurátora je dôvodné a odvolanie obžalovaného dôvodné nie je.

Pokiaľ ide o správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo napadnutému výroku o treste, v tomto smere žiadne námietky odvolateľa nemali a chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, krajský súd vlastným prieskumom nezistil. Možno tak skonštatovať, že okresný súd vykonal dokazovanie vo vzťahu k napadnutému výroku o treste procesne správne a v rozsahu dostatočnom na spravodlivé, stavu veci a zákonu zodpovedajúce rozhodnutie.

Krajský súd konštatuje, že okresný súd pri ukladaní trestu správne zistil dve poľahčujúce okolnosti, a to, že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, teda podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, a že k spáchaniu trestného činu sa priznal a trestný čin úprimne oľutoval, teda aj podľa § 36 písm. l) Trestného zákona. U obžalovaného nebola zistená žiadna priťažujúca okolnosť, a preto bolo potrebné aplikovať § 38 ods. 3, a teda upraviť základnú trestnú sadzbu, ktorá bola podľa § 355 ods. 3 Trestného zákona za trestný čin prevádzachstva od 7 rokov do 10 rokov tak, že keď prevažoval pomer poľahčujúcich okolností, znížila sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, teda upravená trestná sadzba bola od 7 rokov do 9 rokov.

Pokiaľ ide o výmeru trestu, krajský súd sa stotožnil aj s názorom okresného súdu, ktorý obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 8 mesiacov, teda na samej spodnej hranici zákonom upravenej trestnej sadzby za analogického použitia mimoriadneho zmiernujúceho ust. § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona. Bez aplikácie tohto ustanovenia by totiž uložený trest nedostatočne zohľadnil obžalovaným realizované vyhlásenie o vine, ktoré je neodvolateľné a bolo z hľadiska ďalšieho postupu veľmi významné, keďže v rozsahu priznania obžalovaného sa nevykonalo kontradiktórne hlavné pojednávanie. Bolo úplne namieste vyhlásenie obžalovaného o vine zohľadniť a mimoriadne znížiť trest o celú jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby odňatia slobody v súlade s cit. ust. tak, ako to vyplýva zo Stanoviska Najvyššieho súdu SR publikovaného pod poradovým číslom 44 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR číslo 5/2017. Takto uložený trest zodpovedá podľa názoru krajského súdu potrebám generálnej, ako aj individuálnej prevencie a bude dostatočným prostriedkom na dosiahnutie účelu trestu sledovaného Trestným zákonom a súčasne aj morálne odsúdi konanie obžalovaného spoločnosťou.

Okresný súd tiež obžalovaného správne zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, keďže v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Ďalej krajský súd konštatuje, že obžalovanému bol tiež správne uložený podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na dobu 3 (troch) rokov, keďže obžalovaný sa trestného činu dopustil ako vodič motorového vozidla, teda zneužil svoje vodičské oprávnenie na spáchanie trestného činu, je preto namieste, aby sa mu výkon takejto činnosti zakázal a zamedzilo sa mu v páchaní ďalšej trestnej činnosti.

Okrem toho bol tiež obžalovanému uložený podľa § 65 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona trest vyhostenia na dobu 5 (päť) rokov, nakoľko si to vyžadovala bezpečnosť osôb a iný verejný záujem. V osobe obžalovaného ide o cudzinca, ktorý sa na území SR nachádzal iba z dôvodu prevozu ľudí cez územie SR v rámci páchania trestnej činnosti bez toho, aby tu mal nejaké rodinné alebo sociálne väzby, do

ktorých by uloženie tohto trestu neprimerane zasahovalo. Rovnako tak nebol osobou, ktorej by bol na území SR udelený azyl alebo doplnková ochrana.

Keďže okresný súd postupoval v súlade so zákonom pri ukladaní vyššie spomínaných trestov krajský súd ich po zrušení napadnutého rozsudku vo výroku o treste prevzal v celom rozsahu do svojho rozsudku.

K zrušeniu napadnutého rozsudku vo výroku o treste došlo z dôvodu, že okresný súd nepostupoval správne len pri ukladaní trestu prepadnutia veci podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, keď v prvom rade nesprávne identifikoval prepadnutie veci mobilného telefónu Samsung Galaxy A21, IMEI1: XXXXXXXXXXXXXXXX/X, IMEI2: XXXXXXXXXXXXXXXX/XX, tmavej farby, 1 ks SIM karta Eety, ICCID XXXXXXXXXXXXXXXX a SIM karta Vodafone, ICCID XXXXXXXXXXXXXXXX, keď okresný súd do výroku nesprávne uviedol „Samsung A21“, pričom správne malo byť uvedené „Samsung Galaxy A21“. Uvedené formálne pochybenie krajský súd vo výroku opravil. Krajský súd bol toho názoru, že obžalovaný používal spomínaný mobilný telefón i 2 SIM karty na trestnú činnosť. Z výpovede samotného obžalovaného vyplynulo, že mobilný telefón používal aktívne, keď telefonoval cez aplikáciu WhatsApp a používal na to SIM kartu, kde boli nájdené kontakty v rámci znaleckého dokazovania, teda SIM karta Vodafone, ICCID XXXXXXXXXXXXXXXX, nakoľko zo znaleckého skúmania vyplynulo, že na tejto boli nájdené kontakty, pričom sám uviedol, že išlo o jednu zo SIM kariet Vodafone, konkrétne o tú, ktorá nebola poškodená. Obžalovaný ďalej uviedol, že prostredníctvom tejto karty sa vedel napojiť na internet a komunikoval cez aplikáciu WhatsApp. K prepadnutiu 1 ks SIM karta Eety, ICCID XXXXXXXXXXXXXXXX došlo z dôvodu, že táto sa v čase spáchania skutku nachádzala v mobilnom telefóne Samsung Galaxy A21, ktorý bol využívaný na trestnú činnosť, pričom i táto karta obsahovala telefonické kontakty. Zároveň z mobilného telefónu boli realizované telefonické hovory, analýzou neboli zistené len žiadne relevantné sms a mms správy.

Krajský súd obžalovanému (na rozdiel od okresného súdu) uložil podľa § 60 ods. 1 písm. b) Trestného zákona aj trest prepadnutia veci, a to finančnej hotovosti 1120,- HUF, nakoľko z vykonaného dokazovania jasne vyplynulo, že táto suma bola určená na spáchanie trestného činu. Vyplynulo to z výpovede obžalovaného na hlavnom pojednávaní 30.11.2022 (č. l. 181 spisu) kde do zápisnice uviedol, že „...1120,-HUF som dostal od ľudí, ktorí ma poslali, aby som prevádzal ľudí cez hranice...“

Prokurátor v odvolaní žiadal tiež obžalovanému uložiť trest prepadnutia veci - finančnej hotovosti vo výške 4 500,- EUR, avšak tento neuviedol žiadne konkrétne dôkazy, z ktorých malo vyplynúť, že takáto suma bola vyplatená obžalovanému zo strany prevádzaných osôb, alebo zo strany iných osôb súvisiacich s trestnou činnosťou a táto suma mala byť výnosom z trestnej činnosti. Obžalovaný sa však jasne vyjadril na hlavnom pojednávaní, že „Čo sa týka 4.500,- EUR jedná sa o moje zarobené peniaze, ktoré som zarobil v stavebníctve v Nemecku a Belgicku.“ Obžalovaný priznal, že suma 1120,- HUF bola určená na spáchanie trestného činu, zatiaľ však prokurátor nepreukázal, že suma 4.500,- EUR pochádzala alebo bola použitá na spáchanie trestnej činnosti. Pokiaľ prokurátor poukazoval na výpovede obžalovaného z prípravného konania a pred sudcom pre prípravné konanie, treba zdôrazniť, že tieto výpovede neboli prečítané na hlavnom pojednávaní a prokurátor nemal v tomto smere ani návrh na doplnenie dokazovania.

Na hlavnom pojednávaní boli prečítané výpovede svedkov z prípravného konania, a to: J. K. I. č. l. 53-57 spisu, K. L. č. l. 58-61 spisu, I. M. N. č. l. 62-69 spisu, F. M. O. č. l. 70-78 spisu a K. M. č. l. 79-87 spisu. Zo svedeckých výpovedí zhodne vyplynulo, že nevideli, žeby dával niekto šoférovi peniaze. Z uvedeného je tak zrejme, že nebolo z vykonaného dokazovania preukázané tvrdenie prokurátora o tom, že suma 4 500,- EUR bola výnosom z trestnej činnosti.

Námietku prokurátora o tom, že ak okresný súd nerozhodol o uložení trestu prepadnutia veci obžalovanému - finančnej hotovosti vo výške 4500,- EUR, tak má rozhodnúť o vrátení vecí, považoval krajský súd za bezpredmetnú, nakoľko takýto postup okresného súdu na hlavnom pojednávaní z Trestného poriadku nevyplýva.

K námietke obžalovaného krajský súd uvádza, že z vykonaného dokazovania nezistil skutočnosti, ktoré by u obžalovaného odôvodňovali aplikáciu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, že napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom. Aby bolo možné zohľadniť v prospech obžalovaného aj túto poľahčujúcu okolnosť, musí k samotnému priznaniu sa pristúpiť uvedenie údajov, ktoré umožňujú vytvoriť si komplexnejší obraz o okolnostiach činu, o účasti ďalších osôb na jeho spáchaní, poprípade aktívna účasť obvineného na iných dôkazných úkonoch, než je jeho výsluch (rekonštrukcia, vyšetrovací pokus, previerka výpovede na mieste činu). Taká súčinnosť musí byť poskytnutá už orgánom prípravného konania, nakoľko už tie musia objasniť čin v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, do tej miery, aby mohla byť podaná obžaloba alebo návrh na schválenie dohody o vine a treste (obdobne pozri R 44/2017).

Krajskému súdu v tomto prípade nie je zrejmé, v čom obhajoba vidí aktívnu účasť obžalovaného na napomáhaní pri objasňovaní trestnej činnosti orgánom činným v trestnom konaní, nakoľko obžalovaný hliadke ODI OR PZ Šaľa na znamenie nezastavil, snažil sa autom ujsť, hliadka vozidlo prenasledovala a až za použitia donucovacích prostriedkov bolo auto zastavené. Uvedené bolo potvrdené aj svedeckými výpoveďami J. K. I., K. L., I. M. N., F. M. O. M. K. M.. Pri výsluchu 29.06.2022 obžalovaný využil svoje právo nevypovedať. K priznaniu sa obžalovaného došlo až následne pri výsluchu pred rozhodnutím o vzatí do väzby, teda potom čo boli zásadné skutočnosti orgánmi činnými v trestnom konaní zistené, zadokumentované, pričom v rámci výsluchu neuviedol nič navyše, čím by aktívne napomohol pri objasňovaní tejto trestnej činnosti.

K čítaniu svedeckých výpovedí svedkov J. K. I., K. L., I. M. N., F. M. O. M. K. M. krajský súd dodáva, že okresný súd nesprávne na hlavnom pojednávaní ustálil, že v prípade uvedených výsluchov ide o neodkladné úkony, keď okresný súd čítal zápisnice o výsluchu svedkov podľa § 263 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného poriadku. Treba uviesť, že svedecké výpovede boli vykonané v prípravnom konaní (aj) pri zachovaní zásady kontradiktórnosti, prokurátor navrhol v obžalobe ich čítanie, obžalovaný svedkov nežiadal vypočuť, pričom súhlasil s postupom prokurátora (č. I. 229 spisu) a teda mal byť uplatnený postup podľa § 263 ods. 1 Trestného poriadku, čo však nič nemení na zákonnosti vykonania tohto dôkazu.

Obžalovaný žiadal v odvolacom konaní použitie inštitútu mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona, pričom krajský súd tu konštatuje, že v prípade použitia ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona musí ísť o celkom výnimočné prípady. Uvedené ustanovenie umožňuje uloženie trestu tým páchatelom, u ktorých by uloženie trestu v rámci trestnej sadzby nezodpovedalo konkrétnym okolnostiam prípadu alebo pomerom páchatela. Aj odvolací súd konštatuje, že takýmito okolnosťami budú poľahčujúce okolnosti, za predpokladu, že ich rozsah alebo význam prekračujú hranice bežné pre priznanie statusu poľahčujúcich okolností, napr. osobné pomery páchatela, silné citové rozrušenie, nevyliciteľná choroba páchatela a pod. Mimoriadne okolnosti vo svojej podstate vyžadujú, aby súd starostlivo a dôkladne zvažil ich povahu. Musí ísť o také okolnosti, ktoré sa pri posudzovanej trestnej činnosti bežne nevyskytujú alebo len v ojedinelých prípadoch. Pomerom páchatela sa rozumie okolnosti bezprostredne súvisiace s osobou páchatela, ktoré nesúvisia s trestným činom a existujú v čase rozhodovania o treste. Takýmito pomermi môže byť napr. skutočnosť, že sa páchatel sám stará o viacero osôb, ktoré sú na neho odkázané, ťažká, nevyliciteľná choroba páchatela a pod. Súd pri rozhodovaní o mimoriadnom znížení trestu musí zistiť nielen skutočnosti nasvedčujúce mimoriadnym okolnostiam prípadu alebo pomerom páchatela ale aj odôvodniť, prečo považuje uloženie trestu v rámci trestnej sadzby za neprimerané.

V prvom rade krajský súd uvádza, že u obžalovaného nebol zistený taký počet poľahčujúcich okolností, ani také významné okolnosti prípadu a už vôbec nie poľahčujúce okolnosti v takej intenzite, aby založili použitie § 39 ods. 1 Trestného zákona, ktoré by dostatočne nezohľadnilo už použitie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona.

Čo sa týka argumentácie obžalovaného, že okresný súd nezohľadnil odkázanosť jeho rodičov na jeho osobu ako okolnosť pre mimoriadne zníženie trestu, tu krajský súd konštatuje, že o zdravotnom stave svojich rodičov obžalovaný vedel už pred spáchaním trestného činu, ako to vyplýva zo zdravotnej dokumentácie (datovaná rok 2014, 2015), no napriek vedomosti, že sú na neho rodičia odkázaní, sa rozhodol spáchať trestnú činnosť. Uvedené tak nemôže byť potom podkladom pre aplikovanie § 39 ods. 1 Trestného zákona.

Taktiež nie je na mieste námietka obžalovaného, že spáchal trestný čin pod vplyvom nepriaznivej finančnej situácie (či už jeho alebo jeho rodičov), nakoľko obžalovaný sám uviedol, že legálnou cestou zarobil 4 500,- EUR, ktoré neminul, z toho logicky vyplýva, že keď ich nebol nútený použiť, nemohol byť on alebo jeho rodina v takej zlej finančnej situácii, ktorá by ho dohnala až k spáchaniu trestnej činnosti. Okrem iného obhajoba poukázala či už na hlavnom pojednávaní, ako aj v odvolacom konaní na vybrané rozsudky okresných súdov. K tejto argumentácii krajský súd uvádza, že rozhodnutia iných prvostupňových súdov nie sú pre krajský súd záväzné. Krajský súd pripomína, že má povinnosť ku každému prípadu pristupovať individuálne a skúmať všetky okolnosti prípadu jednotlivo i v súhrne. V ďalšom možno poukázať na to, že z predložených rozhodnutí okresných súdov nie je zrejmé, prečo vlastne aplikovali ust. § 39 ods. 1 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu, keďže tieto rozhodnutia neobsahujú žiadne odôvodnenie (rozsudok Okresného súdu Nová Zámky zo dňa 30.11.2022, sp. zn. 4T/51/2022, rozsudok Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 01.12.2022, sp. zn. 2T/53/2022, rozsudok Okresného súdu Galanta zo dňa 12.04.2023, sp. zn. 17T/16/2023). Obhajoba tiež priložila k odvolaniu rozsudok Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 05.10.2022, sp. zn. 1T/45/2022, avšak ani z odôvodnenia tohto rozsudku nie je zrejmé, v čom okrem umožnenia nedovoleného

prekročenia štátnej hranice SR ide o podobné okolnosti ako v prípade obžalovaného. No a v neposlednom rade k tomu krajský súd uvádza, že zo skutkových viet výrokov o vine týchto odsudzujúcich rozsudkov nevyplýva ani len rámcová zhoda s takým konaním, za aké je v tejto veci sankcionovaný obžalovaný. V tomto smere dáva krajský súd opäť do pozornosti, že v tejto trestnej veci sa obžalovaný priznal k tomu, že prevážal až 16 migrantov, ktorí boli natlačení v nákladovom priestore vozidla Mercedes Vilo, teda v priestore neurčenom na prevoz osôb a s týmto vozidlom pred policajnou hliadkou unikol vysokou rýchlosťou. Nemožno tak ukladať rovnaký trest ako v inej veci len z dôvodu, že v oboch prípadoch bola rovnaká kvalifikácia skutku ako si to predstavuje obhajoba.

Pokiaľ obžalovaný žiadal o podmienený odklad výkonu trestu, krajský súd s poukazom na ust. § 34 ods. 6 Trestného zákona musel ukladať trest odňatia slobody a s poukazom na uložený trest odňatia slobody tento nemohol byť iný ako nepodmienečný.

K námietke obžalovaného, ktorý žiadal o ponechanie mobilného telefónu, pretože tam má uložené dôležité osobné údaje, krajský súd dodáva, že všetky údaje, ktoré boli v telefóne dostupné, sú súčasťou spisového materiálu, ku ktorému má obhajoba prístup, teda obžalovaný si vie tieto osobné údaje zabezpečiť nazretím do spisu.

Z vyššie uvedených dôvodov bolo preto rozhodnuté spôsobom uvedeným vo výrokoch tohto rozsudku krajského súdu.

Tento rozsudok bol prijatý jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku) .

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.